

ΘΕΑΤΡΟ

JEAN DE LA BRÈTE — ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

«*Η εξαδέλφη μου*». Κωμωδία εις πράξεις 4. Στις 30 του περασμένου μήνα, παίχτηκε στο θέατρο «Διονύσια» απ' τὸ θίασο Κινβέλης ἢ διασκευὴ τοῦ χαριτωμένου ρομάντζου τῆς Jean de la Brète: «*Mon Oncle et mon Curé*», μὲ διασκευαστὴ τὸν κ. Ξενόπουλο καὶ μὲ τὸν τίτλο: «*Η εξαδέλφη μου*». Τὸ χαντάκιωμα τῶν ἔργων—ποῦ ἀποδείχτηκε πολλὲς φορὲς ὡς τὰ τώρα μὲ τὰ διάφορα τέτοια *διασκευάσματα*—δὲ μπόρεσε, φυσικά, νὰ τἀποφύγη κι' αὐτό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ διασκευαστὴς ἔμεινε, ὅσο μποροῦσε, πιστὸς στὸ πρωτότυπο, μὰ μὲ ὅλους τοὺς κόπους, δὲν κατάφερε νὰ τὸ σώσῃ. Ὅσοι ἔτυχε νὰ διαβάσουν τὸ χαριτωμένο ρομάντζο τῆς de la Brète, θὰ νοιώσουν ἀμέσως τὰ λόγια μας. Φυσικά ἢ γνώση τῆς σκηνῆς, ποὺ τὴν κατέχει ἀρκετὰ καλὰ ὁ κ. Ξενόπουλος, βόηθησε πολὺ στὸ νὰ μπορέσῃ τέλος πάντων νὰ κρατήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατῆ σχεδὸν σ' ὅλες τὶς πράξεις ἀμείωτο. Ὑστερα, ὁ χαριτωμένος τύπος αὐτοῦ τοῦ διαβολοκόριτσου, εἶναι πάρα πολὺ ἐνδιαφέρον. Ὁ διάλογος καλοβαλμένος καί, ὡς γνωστό, πολὺ-πολὺ ἔξυπνος.

Τώρα θὰ θέλαμε κάτι νὰ ποῦμε γιὰ τὴν τελευταία σκηνὴ τῆς Β' πράξης, ποὺ σοκάρει ὑπερβολικά. Εἶναι ὀλωσδιόλου ἀφύσικη κι' ἀψυχολόγητη. Πρόκειται γιὰ κάποια γρηὰ ποὺ πεθαίνει, ἐνῶ ἡ ἀνηψιά της ἀπέξω γελάει χοροπηδώντας καὶ λέει ἕνα σωρὸ... ἀστεῖα. Δὲ μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε τέτοιου εἶδους καρδιά κοριτσιοῦ δεκαπέντε χρονῶν! Ὁ διασκευαστὴς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, μᾶς ἔκανε τὴν ἐντύπωση ἀνθρώπου, ποὺ δὲν πῆρε χαμπάρι πὼς ἡ συγγραφεὺς στὸ ρομάντζο βάζει τὴν ἡρωίδα της νὰ τὰ *διηγῆται* ὅλ' αὐτὰ ὕστερα, κι' ὄχι νὰ τὰ *παίξῃ*. Τώρα ὅσο γιὰ τὴν τελευταία πράξη, καὶ προπάντων γιὰ τὴ λύση τοῦ ἔργου, προτιμώτερο θᾶτανε νὰ μὴν ποῦμε τίποτα. Ὁ διασκευαστὴς κ. Ξενόπουλος, δὲ μπόρεσε νὰ λησμονήσῃ τὸν θεατρικὸ συγγραφέα κ. Ξενόπουλον. Φανταστεῖτε δυὸ ζευγάρια ἐρωτευμένων κι' ἕναν παπᾶ νὰ τὰ βλογᾷ!... Ὅτι πάνω-κάτω γίνεται καὶ στὸν περίφημο ἐπίλογο τῶν «*Φοιτητῶν*». Θέλει, καλὰ καὶ σώνει, νὰ βγάλῃ πάντα ἠθικὸν συμπέρασμα.

Τὸ ἔργο αὐτό, ὅπως ἀναγγεῖλανε καὶ τὰ προγραμματὰ του, διασκευάστηκε ἐλίτηδες γιὰ τὴ μικρὴ πρωταγωνίστρια Δίδα Ἀλίκη Θεοδωρίδη, ποὺ, χωρὶς ὑπερβολή, μὲ τὸ χαριτωμένο παίξιμό της, μπόρεσε νὰ συγκαλύψῃ τὶς πολλὲς ἀτέλειές του. Ἡ μικρὴ πρωταγωνίστρια ἔχει ταλέντο καὶ ὑπόσχεται πολλά. Σὲ μερικὲς στιγμὲς ξαφνίζει. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ, πὼς ἡ Ρένα νιὲ Λαβὰλ τῆς de la Brète βρῆκε... τὸ δάσκαλό της. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς τὸ παιδιακίσιό ποῦχει ἀκόμα ἀπάνω της, τὴν ἀδικεῖ ἀρκετὰ καὶ πρὸ παντὸς στὴ φωνή της, ποὺ θὰ τὴν προτιμούσαμε διάφορη ἀπ' τῆς μητέρας της.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς, τὸ παίξιμό τους καλὸ: Ὁ κ. Βεάκης (στὸν μικρὸν ἄλλως τε ρόλο του) καλὸς ὅπως πάντα. Ὁ κ. Παπαγεωργίου (Ὁ παπᾶς) ἔπαιξε μὲ πολὺ κέφι. Ἡ κ. Σαπφὼ Ἀλκαίου (Κα Νιὲ Λαβὸλ) πολὺ καλὴ· τὸ ἴδιο κι' ὁ κ. Λούης (Παῦλος νιὲ Κοντρᾶ). Ὅσο

γιὰ τὸν κ. Δ. Γαϊτανάκη (Ὁ ταγματάρχης) φανταζόμαστε, πὼς θὰ μποροῦσε νάντικατασταθῇ ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλον.

*